

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΗ'
ΑΡΙΘ. 25

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1908

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτα ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὴν ἐν Σοφίᾳ «Ἐκκλησιαστικὴν Ἐφημερίδα» — Ἐκ-
κλησιαστικὰ Χρονικά Διωγμὸς ὁρθόδοξων — Ἀπαισίαι εἰκόν-
— Ἡ ἐπισκοπὴ Δήλου — Ἐπισκοπικοὶ Κατάλογοι — Δικαστικαὶ
ἀγγελίαι.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝ ΣΟΦΙΑ

«Ἐκκλησιαστικὴν ἔφημερίδα»

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ 24 τεύχους)

Ἐννοοῦμεν τοὺς σλαύους τοὺς ὁπωστοῦν δοκί-
μως μελετήσαντας καὶ ἀφηγουμένους τὴν βουλ-
γαρικὴν ἱστορίαν, ὅχι δ' ἐκείνους, ὧν τὴν κακο-
πιστίαν ἐξήλεγξεν ὁ τοῖς Ἕλλησιν οὐ φιλίως δια-
κείμενος Πιαστρεπῶφ ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ
«περὶ τῶν ἐθίμων καὶ τῶν ἀσμάτων τούρκων καὶ
σέρβων» (ἐκδοθέντι τῷ 1889 ἐν Πετρούπολει), καὶ
κυρίως ἐν τῷ πρόλόγῳ. Ὁ Δρυνῶφ, ὁ Τεπλῶφ, καὶ
ὁ Γολουβίνσκυ διατείνονται ὅτι, μετὰ τὴν ἐν ἔτει
971, πιθανῶς, κατάργησιν τοῦ ἐν Δρύστρα βουλγα-
ρικοῦ πατριαρχείου, νέον ἐγκαθιδρύεται τοιοῦτον ἐν
Σοφίᾳ, κατόπιν, ἐπὶ τὸ νομιμαδικώτερον, μεταφέρε-

ται εἰς Βοδενά, μετὰ ταῦτα δ' εἰς Μογλενά, ἀκο-
λούθως εἰς Πρέσπα, καὶ ταῦτα ἐντὸς δέκα ἐτῶν,
εἰτα δ' εἰς Ἀχρίδα. Ὁ δεῦτερος τῶν χρονογράφων
τούτων ἀποφαίνεται πρὸς τοῦτο ὅτι, μετὰ τὸν
ἐν Δρύστρα δῆθεν πατριάρχην Δαμιανὸν, ὁ τοῦ θρό-
νου διάδοχος Γερμανὸς ἢ Γαβριήλ εἶχεν ὑπὸ τὴν
πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν τὰς χώρας ἐκεί-
νας, ὧν ἐκυρίευν οἱ βούλγαροι· ἔμενον δ' ἐκτὸς τῆς
ἀρχιεπισκοπικῆς ταύτης διοικήσεως ἐκεῖναι τῶν
ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων, ὧν ἐκυριάρχουν νομίμως οἱ
Ἕλληγες ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκράτορες.

Ἄλλ' ὁ βεβαίως σλαῦος συγγραφεὺς Μακιοῦσεφ
εἰς τὸ βιβλίον αὐτοῦ «περὶ σλαύων παραδριατικῶν
καὶ παριστρίων», τὸ ἐν Πετρούπολει κατὰ τὸ 1867
ἐκδοθὲν, διδάσκει ἡμᾶς ἕτερόν τι, πρᾶξον ἐπίσης
ὡς καὶ τὰ λεγθέντα, ὅτι μεσημβρινοανατολικῶς
τῆς Ἀχρίδος καὶ τῶν Πρεσπῶν, ὅπου κατέφυγεν ὁ
τῶν βουλγάρων ἀρχηγὸς Σαμουήλ, ἐξηκολούθει
ἐπὶ νῆα ὑπάρχον βουλγαρικὸς κληρὸς αὐ-
τοκέφαλος. Οἱ δὲ Δοβρώφ καὶ Τ. Φιλίπποφ κη-
ρύττουσι τὴν ὑπαρξίν δύο βουλγαρικῶν Ἐκκλη-
σιῶν, τῆς ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ τῆς τῶν ἐν Μακε-

δὸν ἐπαρχιῶν τῶν κατακτηθεισῶν ὑπὸ βουλγάρων. Πάσας ταύτας τὰς ιδέας καὶ θεωρίας καὶ τὰ παράδοξα ἱστορικὰ συμπεράσματα συνώψισεν ἐν ἰδίᾳ πολιτικῇ μονογραφίᾳ ὁ ῥώσος δημοσιογράφος κ. Δουρναβώ, πολλὰ καὶ ἄλλα ἔργα μελετήσας, ἀλλὰ καὶ ἀπορῶν ἐπὶ τοῖς συμπεράσμασι τῶν σλαύων τούτων χρονογράφων, ἅτινα μακρὰν ἀπάγουσι τοῦ κανονικοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπ' αἰῶνων διατεταγμένων.

Ἐπὶ τῇ βῆσει ὅμως αὐτῶν τούτων, ἐκφράζομεν ἀπορίαν περὶ τῆς ἑδρας καὶ τῶν ὁρίων βουλγαρικῆς τινος Ἐκκλησίας, ἥς ὑπεραμύνονται οἱ τῆς Σόφιας ὁσιώτατοι διατριβογράφοι. Ποῦ τῆς ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εὐρίσκουσιν ὅτι αἰέδραι τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων καὶ τὰ ὅρια καὶ ἡ ἐκτασις τῆς πνευματικῆς αὐτῶν δικαιοδοσίας εἰσὶ φορητὰ καὶ κινητὰ, ἀλλοιούμενα κατὰ τὰς περιστάσεις; Ἀπαξ ἐγένετο μετὰ τῆς πατριαρχικῆς καθέδρας ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Νίκαιαν, διότι ξένη μὲν ἀρχὴ κατεσκήνωσεν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, οἱ δὲ νόμιμοι τῶν ὀρθοδόξων βασιλεῖς μετέστησαν τὴν καθέδραν εἰς ἑτέραν πόλιν, ἀπὸ δὲ ταύτης ἔργοις τε καὶ λόγοις διεμαρτύροντο οὗτοι, ὡς διεμαρτύρετο καὶ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, οὗ τὴν ἑδραν καὶ τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ναοὺς καὶ μονὰς ἤρπασαν καὶ κατεῖχον ἐπιδρομεῖς ἐκ Δύσεως, ἕτερον πρεσβεύοντες δόγμα καὶ τοὺς ὀρθοδόξους ἀμειλίκτως καταδιώκοντες. Ἐκείνης τῆς θλιβερᾶς περιστάσεως παρελθούσης, τὰ πράγματα τὴν προτέραν αὐτῶν ἐπανέθρον τᾶξιν· οὔτε μετεφέρετο ἡ, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τῶν κανόνων «πρωτότυπος καθέδρα» ἀπὸ τῆς μὲν εἰς τὴν ἑτέραν πόλιν. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐκ τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων μετεβίβασαν τὰς καθέδρας εἰς ἑτέρας πόλεις, οὐδέποτε ὁ πρῶτος ἐξέτεινε τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἢ περιέστειλεν ὅρια πνευματικῆς διοικήσεως, οὐδέποτε ὁ τρίτος. Τὰ ὅρια ταῦτα καθιερώθησαν ὑπὸ τῆς συνηθείας διότι, ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος τοιαύτη καθεστηκυῖα τάξις ὑπῆρχεν, ἐπεκρύνθησαν δ' ὑπὸ τῆς σεβασθείσης τὴν τάξιν ταύτην Ἀ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τοῦ ΣΤ' κανόνος αὐτῆς· καὶ οὕτως ὠρίσθη «τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπίσκοπον

πάντων τούτων (Αἰγύπτου, Λιβύης καὶ Πενταπόλεως) ἔχειν τὴν ἐξουσίαν· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν», κυρωθέντων τῶν αὐτῶν δικαίων καὶ τῷ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ Ε' κανόνος. Περιττὸν νῦν νὰ εἰπώμεν πρὸς τοὺς γινώσκοντας τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καὶ εἰς αὐτοὺς παραπέμποντας ὅτι ἡ Β' καὶ ἡ Δ' ἐκύρωσαν τὰς τῆς πρώτης διατάξεις· καὶ ὅτι, τῆς πρώτης ἐκ τῶν δύο τούτων παξάσης τὸν Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς νέας Ρώμης ἐπίσκοπον, μετὰ τὸν Ρώμης τῆς παλαιᾶς, ἡ δευτέρα (ἡ ἐν Χαλκηδόνι) ὥρισε καὶ τὴν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐπισκοπικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν· αὕτη δ' ἦν δυνατὸν νὰ ἀλλοιωθῇ, ἔνεκα τῶν περιστάσεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ διχοτομηθῇ ταπτομένη ὑπὸ δύο πνευματικῶν ἀρχηγῶν ὀρθοδόξους, ὡς συνέβαινεν ἐν τοῖς μεσημβρινοανατολικῶς τῆς Ἀφρικής καὶ τῶν Περσῶν μέρεσι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μακριοῦ. Οἱ τοῦ κανονικοῦ τούτου πολιτεύματος εἰδήμονες ἔμαθον καὶ γινώσκουσι βεβαίως ὅτι ὅπου μὲν λόγος ὁρησκευτικὸς οὐδεὶς ὑπάρχει πρὸς ὑπαρξίν ἐπισκοπῆς ἢ μητροπόλεως, ὅταν ἐκλίπωσιν οἱ ταύτην ἀποτελοῦντες, αὕτη παραγράφεται οὕτως εἰπεῖν, ἡμέρας καὶ καιροὺς εὐδίας καὶ γαλήνης καὶ ἀναστάσεως ἀπεκδεχομένη· ὅπου δὲ τοιοῦτος οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος, πολιτικὴ δὲ κατάστασις καὶ κυριαρχία ἄλλη καὶ κατὰκτησις ἄλλοις κρατῶν καὶ βασιλείων ὅρια τοπογραφικὰ, ἀλλοιοῦνται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, τῇ συγκαταθέσει καὶ τῇ εὐλογίᾳ τῆς τέως ταῦτα κατεχούσης ἀρχῆς, ὀριζομένης ἅμα καὶ τῆς πρώτης πόλεως, ἐν ἣ θέλει μένει ὁ τῆς «πρώτης καθέδρας ἐπίσκοπος», ἀφοῦ ἤδη καὶ τὰ ὅρια τῆς αὐτοκεφάλου νέας ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καθορισθῶσι καὶ τὰ ὅρια τοῦ κράτους, ἐν οἷς αὕτη παρεκτείνεται.

Τῶν ἐν τῷ παλαιβουλγαρικῷ κράτει ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν κατανοεῖται διοικητικὴ τις ἐνότης, ἀλλὰ διαίρεσις ἐν ἐνὶ κράτει καὶ μετὰ κινητῶν ἐκκλησιαστικῶν πρωτευουσῶν ἀκατανόητος. Περιτολὴ δὲ καὶ περιορισμὸς καὶ προέκτασις καὶ κατὰκτησις ὁρίων δικαιοδοσίας, καὶ μετὰβάσις τοῦ δῆθεν ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, καὶ ὑπαρξίς ἑτέρας αὐτοκεφάλου σλαβικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἀνατο-

λικομεστημῆρινῶς τῶν Πρεσβύτων, ταῦτα πάντα εἰσὶν ἄγνωστα τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, διότι οὐδένα κανονικὸν λόγον ἔχουσιν. Ἄν δὲ νῦν καὶ οἱ σλαῦοι ἱστοριογράφοι συμφωνήσωσι μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ ὅτι μετὰ τὸ 927 ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑκκλησία ἐκηρύχθη αὐτοκέφαλος καὶ ἄν, ἐπὶ τῆς παρὰ Δουκαγγίῳ σημειώσεως (ἐν τῇ *Familiae Augustae Byzantinae*) στηριζόμενοι καυχῶνται ἐπὶ τῷ βουλγαρῷ πατριάρχει Δαμιανῷ, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ σημείωσιν, ὁμολογῶσιν ὅτι τὸν πατριαρχικὸν τίτλον ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ἡ βασιλικὴ σύγκλητος, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ γέρων· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ δίκαιον, ὁ τοῦ θρόνου διάδοχος Ἰωάννης ὁ Τζιμισκῆς κατήργησε τὸ ἐν Δρύστρα ἢ Δοροστόλφ (Τούλτσφ) κατεσκευασμένον τότε πατριαρχεῖον. Διότι ὅπερ ἔδωκεν ἡ κοσμικὴ ἀρχὴ τοῦτο καὶ πάλιν ἀφείλεν αὐτή. Τίς δὲ Σύνοδος ἀρὰ γε τῷ 1186 ἐκύρωσε τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ βουλγαροῦ ἄρχοντος Ἀσάν τοῦ Β' κηρύξαντος ἀνεξάρτητον τὴν Ἑκκλησίαν τοῦ ὑπ' αὐτὸν κράτους; Τίς Ἑκκλησία καὶ Σύνοδος πρὸ τοῦ 1000 ἐχειραφέτησε, καθὼς σήμερον λέγομεν, τὰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας τὰς ἐν τῷ τότε βουλγαρικῷ κράτει;—Οἱ παραπέμποντες εἰς τὴν ἐν τῷ «Συντάγματι τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων» νεαρὰν τοῦ βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου (τόμου Ε' σελ. 268—269) καὶ μέγα φρονούντες ἐπ' αὐτῇ, πρέπει νὰ προσέξωσιν εἰς τὸν προταττόμενον τῆς ἐν λόγῳ νεαρᾶς πρόλογον, ὅπου, μεθ' ὅλον τὸν ἱστορικὸν ἢ μᾶλλον ἀνθιστορικὸν περὶ Βουλγαρίας καὶ Ἀχρίδος σκοτασμὸν, ὁμολογεῖται ἡ ἀντικανονικὴ καὶ παρὰ τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας ἀταξία ἢ κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παροικίας τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ. «Αὐτίκα—γράφει—καὶ πραγμάτων πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολή, καὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης εὐκληρίας μετὰβασίς, καὶ ὅσα δὴ συμβαίνειν ἐπὶ τούτοις εἰκός, ἐκ τῆς ἐπιβούλου τῶν ἐχθρῶν ἐπιθέσεως. . . . Ἐνθεν καὶ ταῖς μὲν (Ἑκκλησίαις) ὑπ' ἐχθροῖς ἐπειτπεστοῦσι γεγονέναι συμπτώματα, καὶ αὐτίκα παρ' ἐκείνων, οἷον τι τυράννων, ἐδουλαγωῦντο τῇ βίᾳ· αἱ δ' εἰς τοσοῦτον τοῦ καιροῦ τῆς δυσχερείας ἀπήλαυσαν, ὥς καὶ εἰς ἔσχατον ἀφανισμοῦ συνελαθῆναι. . . . Εἰσι δ' αἱ καὶ Τῶν ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ἱερῶν πολλαὶ μητροπόλεις,

τὸν καιρὸν ἔρμαιον λογισάμενοι, καὶ ἄλλην ἄλλαι διαλαβοῦσαι τρόπον τινὰ, εἰδεποιούντο τὰς ἀλλοτριότητας καὶ πρὸς ἑαυτὰς αὐτίκα μετεῖλκον». — Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, ἀρπακτικῶς ἐσχηματίζοντο μητροπόλεις καὶ ἐξετείνοντο ὅρια, παρὰ τὸν ὀγδοὺν κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς, ὃν ἐπικαλοῦνται οἱ συντάκται τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἐφημερίδος» τῆς Σαρδικῆς ἢ Σόφιας.—οὔτε λόγος ἀρπαγῆς καὶ ἰδιοποιήσεως ἀναφέρεται, ἀλλὰ γράφεται σαφῶς περὶ τῶν ἀρπαζομένων τότε ἐκκλησι. διοικήσεων· «μετὰ τοῦ καιροῦ καὶ αὐταὶ γενόμεναι, καὶ τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ καὶ ὁ χρόνος προϊὼν ἀσφαλὲς ἐδόκει ταύταις ἐνέχυρον ταῖς δὲ καὶ τὸ αὐτόνομον ἡγαπήθη, καὶ διὰ ταῦτα τῆς κοινῆς αὐτῶν μητρὸς διεσπάσθησαν».

Παρεστήσαμεν ἐν ἀτάκτῳ σχεδὸν λόγῳ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν τὴν ἐν βουλγαροῖς, ἐπιταθείσαν τῷ 1235, ὅτε πατριαρχικὸς ἀπενεμήθη τίτλος τῷ μητροπολίτῃ Τορνόβου, διαγνώμῃ τῆς περὶ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἱερᾶς Συνόδου καὶ κατ' ἀξίωσιν τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ ἐν Σόφίᾳ διατριβογράφοι συμφωνήσουσι μεθ' ἡμῶν καὶ κατόπι πάντων τούτων ἐπὶ τῶν ἐξῆς σημειῶν· ὅτι ἡ πολυθρύλητος ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος προὔπηρχε τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ἀρχιεπισκοπῆς. Τιμηθεῖσα ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ πόλις τις—ἡ Τετραπυργία ἢ τὸ Ταυρήσιον—προήχθη ἀπὸ ἐπισκοπῆς εἰς μητρόπολιν, ἐὰν αὕτη ἢ ἡ Ἀχρίς. Ἀπωλέσθη κατόπιν, ἐξαλειφθεῖσα ἐκ βίβλου ζώντων, κατὰ τινος μὲν τῷ 814, κατ' ἄλλους δὲ πολλῶν πρότερον· λόγου χάριν, κατὰ μὲν τινος σέρβους συγγραφεῖς τῷ 411 ὑπὸ βουλγαρῶν (;), κατὰ Γολουβίνσκυ περὶ τὸν Ζ' αἰῶνα, ὑπὸ τῶν ἀβάρων, καὶ κατὰ Μ. Σοκολώφ (ἐν Ἀρχαίᾳ Ἱστορίᾳ Βουλγαρίας 1879) ὑπ' αὐτῶν τῶν βουλγαρῶν, τῷ 678, ὃ δὲ βεβαιότερον, ὀλίγα μετὰ τὸν Ἰουστινιανὸν Α' ἔτη, μετὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἀντῶν καὶ σλαβηνῶν, κατὰ τὸν ἱστοριογράφον Προκόπιον, ἀλλεπαλλήλους καὶ κατασπρεπτικωτάτας ἐπιδρομάς· οὔτε ἀρνοῦνται οἱ ἐν Σόφίᾳ διατριβογράφοι ὅτι ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης ἐπίσκοποι καὶ κήρυκες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐστάλησαν εἰς τὰς χώρας τῶν βουλγαρῶν, καὶ ἡ ἐν ταῖς χώραις ἢ ἐν τῷ κράτει τούτων ὀρθόδοξος Ἑκκλησία μέχρι τοῦ 927 τοῦλάχιστον

χιστον ἀνῆκεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, οὐ ταῖς ἱσαποστόλοις ἐνεργείαις προσήλθον εἰς τὸν χριστιανισμὸν οἱ βούλγαροι.

Πῶς ἄρα εὐρίσκουσι τὸν ὁγδόον κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς συμφέρον μὲν αὐτῶν, καταδίκην δὲ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Σαμουήλ κείμενον; Ἐάν ὁ κανὼν οὗτος ἀπαγορεύῃ μητροπολίταις ἢ πατρίρχαις τὸ καταλαμβάνειν ἐπαρχίας ξένας, ἀναφέρεται εἰς ἐκείνας, αἵτινες οὐδέποτε διετέλουν «ὑπὸ τὴν χεῖρα», δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, «αὐτοῦ ἢ γοῦν τῶν πρὸ αὐτοῦ». Ἡ δὲ λεγομένη ἀρχιεπισκοπὴ Βουλγαρίας ὑπήγετο πρὶν ὑπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπίσης ἡ περιοχὴ τοῦ ψευδοπατριαρχείου Τορνόβου ἐπὶ αἰῶνας ὑπέκειτο τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἀπένειμεν ὄνομα μόνον οὐχὶ δὲ προνόμια πατριάρχου τῷ μητροπολίτῃ Τορνόβου, καθὰ διδάσκει αὐτὸ τὸ πατριαρχικὸν γράμμα, τὰ τὸν αὐτὸν ἰσότημον τοῖς μητροπολίταις τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, δασμοφοροῦντα τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ μνημόσυνον ποιοῦμενον τοῦ πατριάρχ. ὀνόματος. Συνομολογῆσουσι δ' ἡμῖν οἱ ἐν Σόφίᾳ ὅτι τὸ οἶονεῖ πατριαρχεῖον Τορνόβου κατήργησεν ἡ Μ. Ἐκκλησία, πρὸ τοῦ 1400, ὡς ὃν ὑπὸ τὴν αὐτῆς χεῖρα, καθὼς κατήργησε τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πεκίου τῷ 1371, αἰτήσῃ τοῦ αὐθέντου τῆς Σερβίας, ἣτις αὐτὴς ἀνασυνεστήθη, καταργηθεῖσα τῷ 1530 ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Α' καὶ συγχωνευθεῖσα τῇ τῶν Ἀχριδῶν ἀρχιεπισκοπῇ, εἰ καὶ πάλιν ἀνασυνεκροτήθη.

Εἰς τὰς ἀκαταστασίας ταύτας ἔθηκε τέλος ὁ πατριάρχης Σαμουήλ ὁ Χαντζερῆς, ὅς ἑαυτὸν, κατὰ τὴν λέξιν αὐτὴν τοῦ ὁγδοῦ κανόνος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς, ποιησάμενος οὐχὶ ξένην ἡμῖν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἀλλὰ τὴν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν οὐχ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ γοῦν ὑπὸ τὴν τῶν πρὸ αὐτοῦ χεῖρα, κατὰ συνενόησιν μετὰ τῶν διοικούντων τοὺς ὀρθοδόξους τῶν ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου ἀρχιερέων. Τὴν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν ταύτην ἀπεδέξατο ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, ἥς ἀπῆρτετο ἡ ἐπικύρωσις, διότι αὕτη ἐμελλε νὰ χορηγῇ τὰ βεράτια τοῖς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας χειροτονουμένοις ἀρχιερεῦσι. Τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀποδοχὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης πράξεως ἐκ συμφῶ-

νου μετὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀρχιεπισκοπῶν γενομένην οἱ συντάκται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἐφημερίδος» τῆς Σόφιας καλοῦσιν ἐπέμβασιν, οὐχὶ κατ' ἀκρίβειαν γράφοντες, ἀφοῦ ἔχουσι λέξιν δηλοῦσαν τὴν ἐπέμβασιν καὶ λέξιν σημαίνουσαν τὴν ἀποδοχὴν ἐκκλησιαστικῆς τινὸς πράξεως ὑπὸ κυβερνήσεώς τινος.

Ἄλλ' οὔτε ἀρνοῦνται ὅτι ἡ δημιουργία νέας Ἐκκλησίας, ἢ ἐπανασύστασις παλαιᾶς, ἔργον ὁμολογεῖται οὐχὶ κυβερνήσεως κοσμικῆς, ἀλλὰ πνευματικῆς ἀρχῆς. Ὅταν δὲ ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀρνήται, διὰ λόγους ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων βασιζομένους, ἢ κοσμικὴ οὐδαμῶς δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ, χριστιανοὶ δὲ λαμβάνοντες ἀπὸ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς καὶ μάλιστα ἀλλοθρήσκου χαρίσματα πνευματικὰ καὶ δωρεὰς ἀποδεικνύουσιν ἑαυτοὺς ἀποτελοῦντας χωριστὴν χριστιανικὴν κοινότητα. Ὅταν δὲ, κατόπι νοθεσιῶν καὶ συμβουλῶν, καὶ κατόπι διαγνώμης καὶ κρίσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χριστιανὸς ἀφηνιάζων παρακούσῃ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, «ἔσται σοι ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὡς ὁ τελώνης».

Τί δὲ συγκεκριαλιστῶντες ἱστορίας τάχα καὶ δίκαια καὶ κανόνες ἀποφαίνονται νῦν οἱ ἐν Σόφίᾳ; Ὅτι τὸ σφάλμα αὐτῆς ἡ Γ'. Πύλη, εἰς ὃ περιέπεσε τῷ 1767 ἀποδεξαμένη τὴν πράξιν τῆς καταργήσεως τῶν ἀρχιεπισκοπῶν, ἐπληρώθησε τῷ 1870, τὸ περὶ βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἐκδοῦσα φερμάνιον. Ἐν τούτοις οἱ βούλγαροι πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν διετύπουν αἰτήσεις παραδόξους, οὐδαμῶς ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἢ τῆς ἱστορίας στηριζόμενας, φυλετικὰς δὲ ἀξιώσεις καὶ τάσεις βουλγαρεθνικῆς ἐπικρατήσεως ἐπιδιωκούσας. Παρά ταῦτα, τὸ δημοσιογραφικὸν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὄργανον ἀγγέλλει νῦν ὅτι ὁ κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀγὼν, ὁ ἀπὸ τοῦ 1859 μέχρι τοῦ 1872, ἀπέβλεπεν εἰς ἀνάκτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, τῆς ἀνορθώσεως δηλαδὴ τῶν δύο Ἀρχιεπισκοπῶν. Ἄλλ' οἱ ταῦτα διατεινόμενοι φαίνονται λησμονοῦντες αὐτὴν τὴν ἰδίαν αὐτῶν καὶ σύγχρονον ἱστορίαν ἢ ἐάν γινώσκωσι μὲν αὐτὴν καλῶς, ἀλλὰ γράφουσι τοιαῦτα, κρύπτουσι τὴν ἀλήθειαν καὶ διαδίδουσι ψευδολογίας.

(ἔπεται συνέχεις)

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἡ ἀξιοθρήνητος πρωτοφάνης εἰκὼν τοῦ ἀπηνούς διωγμοῦ τῶν ὀρθοδόξων ἐκ μέρους τῆς βουλγαρικῆς ἀρπυίας, ἡ ἀπὸ διετίας ἤδη διαζωγραφουμένη ἀπὸ τῶν σπηλῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὁσημέραι μεγαθύνεται διὰ τῆς προσθήκης νέων βαιοπραγιῶν καὶ κακουργιῶν τῶν βουλγαρικῶν κοιμητηρίων, βαιοπραγιῶν καὶ κακουργιῶν εἰς τὸν αὐτὸν πάντοτε κατατεινουσῶν σκοπὸν, εἰς τὸν πειθαναγκασμὸν δηλ. τῶν πνευματικῶν τέκνων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως, ἐγκαταλείψαντα ταῦτα τὰς πατρῶας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις ἐν αἷς ἐγεννήθησαν καὶ ἐξετράφησαν καὶ ἐμορφώθησαν, αὐτομόλῳσι πρὸς τὴν σχισματικὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, ἵνα οὕτω παρασκευασθῇ καὶ προλειανθῇ τὸ ἔδαφος πρὸς τὴν διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου ἐπιδιωκομένην ἀπορρόφησιν καὶ συγχώνευσιν αὐτῶν τε καὶ τῆς χώρας τῶν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς καὶ ἡγεμονίας.

Ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, πρὸς τὸν βίαιον, ὀπλοδὴν, διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου ἐκβουλγαρισμὸν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ἀκοπωτέρου σφετερισμοῦ τῶν χωρῶν τούτων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, κατατείνουσιν ἅπασαι αἱ βουλγαρικαὶ ἐνέργειαι, δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ πλέον ἢ ἐλαχίστη παρ' οἰουδῆτινος ἀμφισβήτησις. Αἱ ἀπροκάλυπτοι ὁμολογίαι αὐτῶν τούτων τῶν βουλγάρων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων—πολλὰς τῶν ὁποίων ἀνεδημοσίευσεν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια»—δὲν ἐπιτρέπουσι σήμερον οὐδὲ σκιὰν ἀμφιβολίας τόσον περὶ τῶν ἀληθῶν ὑποκινήτων καὶ ὑπευθύνων τῆς ἐκτρόπου καταστάσεως τῆς δημιουργηθείσης—ἀπὸ τοῦ 1903 ἰδίᾳ—ἐν τοῖς μακεδονικοῖς καὶ θρακικοῖς νομοῖς, ὅσον καὶ περὶ τῶν πραγματικῶν σκοπῶν καὶ πόθων τῶν ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ ὧν σκοπῶν καὶ πόθων τὴν πραγμάτωσιν δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐμπιστευθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ στρατολογηθέντα, ἐν αὐτῇ τῇ ἡγεμονίᾳ, ὑπὸ τῶν κοιμητηρίων φάυλα καὶ βδελυρὰ στοιχεῖα, τὰ εἰδεχθῇ ὄργια τῶν ὁποίων εἰς βάρος τοῦ τλήμονος μακεδονικοῦ καὶ θρακικοῦ πληθυσμοῦ, διεξετραγώδισαν καὶ ἐξακολουθοῦσι διεξετραγωδοῦσαι αὐταὶ αὐταὶ αἱ βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ ἰθύνοντες ἐν Σόφίᾳ κύκλοι προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσιν ἑαυτοὺς ὡς πάντῃ ἀμετόχους καὶ ἀνευθύνους. Ἀλλὰ, παρὰ πάσας τὰς ὑποκριτικὰς αὐτῶν δηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐξηναγκάσθησαν οἱ πραγματικοὶ πρωτουργοὶ καὶ ὑπεύθυνοι ὑπὸ τῆς ἀγανακτικῆς τῆς δημοσίας ἐν Εὐρώπῃ γνώμης, διαφωτισθείσης, μικρὸν κατὰ μικρὸν, περὶ τοῦ ἀληθοῦς ποιοῦ καὶ τῶν πραγματικῶν προθέσεων τῶν δῆθεν ἀφιλοκερδῶν ἐλευθερωτῶν τῆς Μακεδονίας, οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἐξέκλιναν οὗτοι τῆς προδιαγεγραμμένης ἐνόχου πολιτείας. Καὶ ἐνῶ πρὸς ὑψίστας ἐπισήμους ἐν Εὐρώπῃ κορυφὰς διατυπῶνται ἐκ Σόφιας ἐν γράμμασιν ἐπικλήσεις, ἀνάμικτοι ἀπειλαὶ, περὶ ἀναστατώσεως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἐν περιπτώσει μὴ πραγματοποιήσεως τῶν περὶ αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας σχεδίων—δι' ἧς μεθόδου ἐλπίζεται ἡ διαβουκόλησις τῆς Εὐρώπης, ἅπαξ ἔτι, καὶ ἡ ἀσφαλὴς καταβρόχθισις τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ προηγουμένον τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας—ἀφ' ἐτέρου ἀφίενται ἀχαλίνωτα τὰ κοιμητῆρα, ὅπως συνεχίζωσι τὸ ἀπαίσιον τρομοκρατικὸν καὶ ἐξολοθρευτικὸν αὐτῶν ἔργον.

Εἰς πίστῳσιν τῶν λεγομένων ἡμῶν παραθέτομεν, ἐκ τῶν πολυπληθῶν αὐθεντικῶν ἡμῶν πληροφοριῶν, τὰς κατωτέρω περὶ τῶν ἐπαρχιῶν Σερρών καὶ Μελενίκου.

«Πλὴν πολλῶν ἄλλων φόνων, οὓς κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον διέπραξαν εἰς ἄλλους καζάδες τοῦ Σανδζακίου Σερρών τὰ βουλγαρικὰ κοιμητῆρα, ἐφόνευσαν τὴν 16 παρελθόντος Ἀπριλίου ἐν Μαυρούδα τοῦ καζᾶ Σερρών, δύο ὡρὰ μικρὰν τῆς πόλεως Σερρών, τοὺς ἐκ Τζουμχιάς τῆς ἐπαρχίας Μελενίκου Ἡλίου Ἀρσὸν, ἡλικίας ἐτῶν 35, καὶ τὸν δωδεκαετῆ υἱὸν τοῦ υἱὸν Ἀθανάσιον, ὡς καὶ ἕτερον Βαῖν ὀνομαζόμενον, ἡλικίας ἐτῶν 38, ἅπαντας ἐλληνοφώνους Ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Τὴν 29 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐφόνευσαν τοὺς ἐκ τοῦ βουλγαροφώνου χωρίου Κήζ-πικεσι Ὀρθοδόξους χριστιανούς Στέργιον Ἀντωνίου (27) καὶ Ζάπρον Χάιταν (18). Ἐφονεύητάν δὲ ἅπαντες ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ ἀπὸ ἐτῶν τὸ Σανδζάκιον Σερρών λυμνινομένου Βουλγάρου ἀρχηγοῦ Τάσκα.

Τὴν 21 λήγοντος Μαΐου, συμμορία δεκαεπταμελὴς Βουλγάρων, πρὸ μικροῦ ἐκ Βουλγαρίας ἐλθόντων ὑπὸ ἀρχηγὸν ἄγνωστον εἰσέτι, εἰς Ὀθωμανοὺς δὲ στρατιώτας μετῃφιερμένων, μεθ' ἱκανῶν ἐπίσης Βουλγάρων,

κατοίκων τῶν παρὰ τὸ Μενόικιον ὄρος βουλγαρικῶν χωρίων Δρανόβης, Μουκλιάνης, Καρληκόβης καὶ Καλαποδίου, κατεκρεουργήσαν ἐν ταῖς ἐν τῷ Μενόικίῳ ὄρει ποίμναις αὐτῶν δέκα Ἑλληνοβλάχους ὀρθοδόξους χριστιανούς, κατοίκους τοῦ παρὰ τὰς Σέρρας ἐκ βουλγαροφύων ὀρθοδόξων καὶ Ἑλληνοβλάχων ὀρθοδόξων κατοικουμένου χωρίου Καρλήκιοι, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι πολλάκις προσκληθέντες ὑπὸ Βουλγάρων καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ βουλγαρόφωνοι κάτοικοι τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἔνα προσχωρήτωσιν εἰς τὸ σχίσμα, ὅχι μόνον αὐτοὶ ἤνθησαν νὰ πράξωσι τοῦτο, ἀλλὰ, ὡς ἰσχυρίζονται, ἔνεκεν αὐτῶν καὶ οἱ βουλγαρόφωνοι κάτοικοι τοῦ χωρίου ἤρνηθησαν ἐπίσης τὴν εἰς τὸ σχίσμα προσχώρησιν.

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τῶν κατακρεουργηθέντων Ἑλληνοβλάχων

Νικόλαος Τραγούδας ἡλικίας ἐτῶν 60—Δημήτριος Τόλιου ἡλ. ἐτ. 62—Μπούσιος Δημητρίου ἡλ. ἐτ. 75—Ἰωάννης Μήτρου ἡλ. ἐτ. 35—Στέργιος Ἰωάννου ἡλ. ἐτ. 40—Τόλιος Νικολάου ἡλ. ἐτ. 40—Ἀθανάσιος Ἰωάννου ἡλ. ἐτ. 30—Ἰωάννης Ἀθανασίου ἡλ. ἐτ. 8—Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἡλ. ἐτ. 12—Δημήτριος Νάκη ἡλ. ἐτ. 13.

Ἐπληρώθησαν δὲ οἱ Ἰωάννης Θεοχάρους ἡλ. ἐτ. 30 ὃς νοσηλεύεται ἐν τῷ Νοτοκομείῳ Θεσσαλονίκης, καὶ Γεώργιος Τραγούδας ἡλ. ἐτ. 20, υἱὸς τοῦ οἰκτρότερον ὄλων κατακρεουργηθέντος Νικολάου Τραγούδα, τοῦ ἐγκριτοτέρου μετὰ ὅλων τῶν Ἑλληνοβλάχων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τοῦ χωρίου Καρλήκιοι.

Ἐπίσης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μελενίκου, τῇ 22 Μαΐου, ἐν τῷ χωρίῳ Πυρίνη, ἀπηγγονίσθη ὁ διδάσκαλος τοῦ ἰδίου χωρίου, εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ τοῦ διερχομένου διὰ μέσου αὐτοῦ.

Τῇ 5 Μαΐου, ὑπὸ τεσσάρων Βουλγάρων κομιτῶν τουρκιστὶ ὁμιλούντων, ἐφονεύθη, παρὰ τὸ χωρίον Κουμαρίστη τῆς περιφερείας Δεμίρ-Ἰσσάρ, ἀγωγιάτης τις ἐκ Μελενίκου, ὀνόματι Τάσης.

Τῇ 8 Μαΐου, παρὰ τὸ χωρίον Κιπρὴ τῆς αὐτῆς περιφερείας, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς βουλγαρικῆς συμμορίας ποιμὴν τις Βούλγαρος, ὡς ἐργαζόμενος πλησίον ὀρθοδόξου κυρίου.

Τῇ 17 Μαΐου, εὐρέθη πνιγμένος εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Στρυμῶνος, παρὰ τὸ χωρίον Λιθούνοβον τῆς περιφερείας Μελενίκου, πλὴς 15 ἐτῶν.

Τῇ 20 Μαΐου, εἰς τὸ χωρίον Σπάτοβον τῆς περιφερείας Δεμίρ-Ἰσσάρ, ἐφονεύθη ὁ χωρικός Ἠλίας ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας, ὡς μὴ συμμορφούμενος πρὸς τὰς διαταγὰς αὐτῆς.

Τῇ 22 Μαΐου, εἰς τὸ χωρίον Κρέσνα Μελενίκου, ἐφονεύθησαν τρεῖς χωρικοὶ καὶ μία κόρη.

Τῇ 28 Μαΐου, Βούλγαροι ἀντάρται μετὰ χωρικῶν ὠπλισμένων ἀγνώστου ἀριθμοῦ, εἰσβαλόντες, περὶ τὴν ὁρὴν ὡρὰν τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ, ἐν τῷ Μετοχίῳ τῆς ἐν Ἀθῶν ἱερᾷ μονῆς τῶν Ἰσθίων παρὰ τὸ Μελενίκον, ἐφόνευσαν διὰ πολυκρότων τὸν ἱερέα τοῦ Μετοχίου παπᾶ Μελέτιον, ἡλικίας 35 ἐτῶν ἐκ Τενέδου καταγόμενον, τὴν ὑπηρετρίαν, ἡλικίας 65—70 ἐτῶν Ἑλένην Πασπαλούδη καλουμένην, τὴν ἐγγονὴν αὐτῆς 8—10 ἐτῶν ἐπίσης Ἑλένην, καὶ μίαν ἐργάτιδα, Βασιλέην καλουμένην, βλαπτολογούσαν ἐν τῇ ἀμπέλῳ τοῦ Μετοχίου καὶ ἔνεκα τῆς ἐπικειμένης κατὰ τὴν ὡρὰν ἐκείνην βροχῆς εἰσελθοῦσαν ἐν αὐτῇ.

ΑΠΑΙΣΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Μίρ» τῆς 2 Ἀπριλίου.

Ἡ κυβέρνησις καὶ αἱ συμμορίαι.

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως» ἥτις εἶνε ὄργανον τῶν ἀδριανουπολιτικῶν φιланθρωπικῶν ἀδελφότητων, ἀφιέρωσεν ἄρθρον ἐπὶ τοῦ ζητήματος, τίνες εἰσὶν οἱ ἀμεσώτεροι ἐχθροὶ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ἐν τῷ θέματι Ἀδριανουπόλεως. Δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁλόκληρον, καθ' ὅσον εἶνε ἐκτενές, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου, ὅπερ θὰ καταχωρίσωμεν κατωτέρω, θὰ ἐννοήσῃ ὁ βουλγαρικὸς λαός, ποῦ ἐγκτεται τὸ κακόν.

Οἱ πρόσφυγες τοῦ θέματος Ἀδριανουπόλεως βλέπουσι τίνες εἰσὶν οἱ ἡμέτεροι ἐχθροί. Τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον τοῦ θέματος τούτου τοὺς γνωρίζει ἤδη.

Πόσα ἀτυχήματα, πόσα δάκρυα καὶ πόνους, πόσους τάφους καὶ ἐρείπια προξένησαν οὗτοι ἐν τῷ θέματι Ἀδριανουπόλεως! Τίνες εἰσὶν οὗτοι; Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς ὑποδείξωμεν; Πᾶς Βούλγαρος ἐκ τοῦ θέματος Ἀδριανουπόλεως ἐννοεῖ αὐτοὺς, εἰ καὶ κρύπτονται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως. Οὗτοι εἰσὶν οἱ ἄξιαι κληρονόμοι τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐκείνου κινήματος, περὶ τοῦ ὁποῦ ἡ ἱστορία θ' ἀναγράφῃ μόνον καταστροφὰς, ἀποπληνῆσεις, διασπορὰς διχονοιῶν καὶ διαφθορὰς, ἀλληλοσπαργανούς, καὶ τέλος, ἀνοήτους τυχοδιωκτικὰς πράξεις, τόσον ἀκριβὰ πληρωνομένας διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῆς ζωῆς χιλιάδων Βουλγάρων. Αὕτη εἶνε ἡ ἐπαναστατικὴ ἐκείνη κίνησις, ἥτις πάντοτε ἤρετο τὰ μέσα διὰ τῶν κυβερνητικῶν ἐπιδομάτων. Καὶ ὁ μᾶλλον ἀδαῆς καὶ εὐπιστος Βούλγαρος σήμερον, ρίπτων βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ μὴ αἰσθανθῇ μετὰ συνοχῆς καρδίας τὴν πικρὰν ἀλήθειαν ἐν ὅλῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῆς μορφῇ. Δὲν δύναται νὰ μὴ αἰσθανθῇ ὅτι οὐχὶ τὰ συμφέροντα τοῦ τμήματος Ἀδριανουπόλεως ἀπῆλθον τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν ἐκπατρισμόν, ὅτι οὐχὶ ἡ σκέψις περὶ τῆς εὐημερίας ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἠνάγκαζε τοὺς σκοτεινοὺς ἥρωας τῆς ἐπαναστατικῆς ταύτης κινήσεως,

οἵτινες ἦλθον ἐκ Σοφίας, ἵνα ὠθήσωσι τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον εἰς ῥῆξιν πρὸς τὸν στρατὸν τοῦ Σουλτάνου· ὅτι οὐχὶ τὰ συμφέροντα τοῦ τμήματος Ἀδριανουπόλεως εἰσὶν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὠθοῦσι καὶ τώρα τοὺς ἀξίους κληρονόμους τῶν σκοτεινῶν τούτων ἱπποτῶν νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν διαιώνισιν, διὰ τοιούτων μέσων, τοῦ παλαιοῦ ἐπαναστατικοῦ συστήματος. Ἀληθῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ πιστευθῇ ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι εἶνε δυνατόν εἰς εὐσυνείδητος ἄνθρωπος νὰ σκέπτηται ὅτι ἐν τῷ θέματι Ἀνδριανουπόλεως δύναται ἡ κατάστασις νὰ βελτιωθῇ διὰ κινήματων ὅτι τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον δύναται διὰ τῶν ταραχῶν νὰ ἐπιτύχῃ αὐτονομίαν ἢ ἔνωσην μετὰ τῆς Βουλγαρίας ἢ τὴν ἐπέμβασιν Δυναμείως τινος. Τοῦτο μόνον ὁ ἀγροῦχος χωρικός δύναται νὰ πιστεύσῃ. Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν προκρίτων τῶν ἐπαναστατικῶν ἀποχωρήσεων, οὐδεὶς Βούλγαρος πολιτικός ἐξήνεγκε γνώμην καὶ ὑπεστήριξε μέχρι τοῦδε τοιαύτην μωρὰν σκέψιν

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Ρέτς» τῆς 14 Μαΐου.

Τὸ μακεδονικὸν ζήτημα ἐκ νέου εἰς πλειοψηφισμὸν.

Τὸ μακεδονικὸν ζήτημα ὑπῆρξεν ἀείποτε παρ' ἡμῶν ἡ πλουσία καὶ ἀκένωτος πηγὴ καταχρήσεων ἐξουσίας καὶ θύσεων, ἀνηκούστων κλοπῶν, διωγμῶν καὶ φρικωδεστάτων ἀλληλοσπαρραγμῶν.

Τὸ μακεδονικὸν ζήτημα παρ' ἡμῶν ἀπὸ ὑψηλοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἔργου, — ὅπερ θὰ περιεποιεῖ τιμὴν εἰς πᾶν πεπολιτισμένον ἔθνος — ὑπῆρξε τὸ μέσον παντὸς εἶδους κακούργων ἐνεργειῶν, σκέψεων καὶ πράξεων. Ἐὰν κυβερνήσῃ τις ἀποτελούμενη ὑπ' ἀνθρώπων μέχρι τῆς χθὲς ἐκτετραχλησμένων ἢ εἰς τὸ ἄκρον ἀρχομανῶν, διανοεῖτο νὰ διαπράξῃ μεγάλας καταχρήσεις, νὰ κλέψῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ γεμίσῃ τὰ θυλάκιά της, μετεχειρίζετο τὸ μακεδονικὸν ζήτημα ὡς μέσον . . .

Ἐὰν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἐξοντωθῇ τις — ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐθόλωνε τὰ νερά τινος — κατηγόρουσαν αὐτὸν ὡς προδότην καὶ τὸ δημόσιον ὑπεδέχετο τοῦτο μετ' ἀδιαφορίας.

Ἐν ὀνόματι τῆς μακεδονικῆς ὑποθέσεως ἀπεγυμνώθη ὁ ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικὸς πληθυσμός, ἐγένοντο ἐπαναστάσεις, ἵνα κατόπιν καταδικασθῶσιν, ἐδημιουργήθησαν φοβερὰ ἐπεισόδια. ὡς τὸ τῆς Μίς Στῶν, διεπράχθησαν αἱ μεγαλείτεροι τρομοκρατίαι καὶ φόνει, κατεδαπανήθησαν ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον σκανδαλώδες ἐν τῷ ἡμετέρῳ δημοσίῳ βίῳ ἦτο, ὅτι, ἐξ ὀνόματος καὶ ἐν ὀνόματι τῆς μακεδονικῆς ὑποθέσεως, ἐπιπτον καὶ ἀνέρχοντο εἰς τὴν ἀρχὴν κυβερνήσεις ἐν Βουλγαρίᾳ.

Καὶ αὕτη ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μετὰ σχεδίων δράσεως ἐν τῷ μακεδονικῷ ζητήματι. Ἀξιὸν σημειώσεως εἶναι ὅτι παρὰ πάσαις ταῖς ἡμετέραις κυβερνήσεσιν ὑπῆρχον μακεδόνες ἢ μακεδονοφρονούντες, ἐκτὸς τῆς κυβερνήσεως Στοιλῶφ, καὶ ὅτι, κυρίως, ὅσον περισσοτέρως ἐλπιδας οἱ δυστυχεῖς ὁμογενεῖς ἡμῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀνέθετον εἰς κυβερνήσεις, ἐν αἷς ὑπῆρχον περισσώτεροι μακεδονοφρονούντες, τόσον μᾶλλον αἱ ἀπογοητεύσεις ἦσαν μεγαλείτεροι.

Οὕτω, ἐν τῇ τέως κυβερνήσει ἦσαν δύο μακεδόνες ὑπουργοί. Ἡ Κυβέρνησις ὑπεστήριξε τὰς συμμορίας. Ἐχορήγησε δὲ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων διὰ τοὺς παθόντας μακεδόνας, ἀλλ' οὐδεὶς γινώσκει ποῦ ἐσπαταλήθησαν

τὰ χρήματα. Ἐψηφίσθη ἕτερον ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων ἵνα πέσῃ εἰς τὰ στόματα τῶν ἐμπόρων μετὰ τὸ μακεδονικὸν ζήτημα καὶ εἰς τοὺς πληρωνομένους πατριώτας, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὴν κυβερνήσιν διεεδέχθη ἄλλη κυβέρνησις καὶ τὰ χρήματα ἔμειναν.

Τί δὲ πράττουσιν οἱ μακεδόνες ἀρχηγοὶ καὶ ἀγωνισταί; Ἀποῦ ἐξοντώθησαν καὶ ἀπῆλλαξαν τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν, ἔκεινοι οἵτινες ἔμειναν ζῶντες ἔτι καὶ οἵτινες ἔχουσι τινὲς μὲν περισσώτερον τινὲς δὲ ὀλιγώτερον γνώστον παρελθόν ἐν τῷ ἐπαναστατικῷ ἔργῳ, πανταχόθεν ἐναγκαλιζονται τὴν ἰδέαν ἀκάτω ἢ συμμορίας.

Καὶ, τὸ συμμορικὸν κίνημα ἐν Μακεδονίᾳ διελύθη καὶ μετέστη ἐν Βουλγαρίᾳ, ὅπου ἡ ἐλευθερία εἶναι μᾶλλον εὐχάριστος ἢ αἱ κακουχίαι τοῦ ἐπαναστατικοῦ βίου· διότι, ὡς λέγει τὸ ὄργανον τῆς Ἀδριανουπολιτικῆς ὁργανώσεως «ἡ Φωνὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως» σήμερον ἡ ἐκτρωσις καὶ ἡ ταχέια κατάπτωσις τῶν συμμοριῶν εἶνε γεγονός, ὅπερ οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ καὶ διαφιλονεικήσῃ (ἀριθ. 17) καὶ διότι πλῆθος κοινοτήτων δαμαρτύρονται ὅτι δὲν θέλουσι πλέον συμμορίας. Ὁθεν ἐν τῷ ἀπελευθερωτικῷ ἔργῳ τῆς Μακεδονίας ἐπίκειται πλήρης ἀνατροπὴ, ἐνέχουσα σπουδαίαν σημασίαν, ἥτις ἴσως θὰ ἦ εὐτυχέστερα διὰ τοὺς πιεζομένους ἀδελφούς ἡμῶν, ἐὰν μόνον ἡ νέα κατεύθυνσις καὶ τροπὴ τῶν πραγμάτων δὲν εἶνε νέα τις καπηλεία τοῦ ζητήματος καὶ ἐὰν ἡ νῦν κυβερνήσις δὲν ἐπιθυμῇ νὰ διαδραματίσῃ τὸ ἀτυχὲς πρόσωπον τῶν προκατόχων αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἀνέγνωμεν ἐν τῇ «Βυζαντινῇ Ἐπιθεωρήσει» τῶν Ἀθηνῶν ὅτι «ἡ Α. Θ. Π. ἔδωκε τὸν πατριαρχικὸν Αὐτῆς λόγον εἰς τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας Νικομηδείας, Νικουπόλεως καὶ Διδυμοτείχου, ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν θὰ προβῇ εἰς οὐδεμίαν μετάθεσιν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ» — τῆς εἰς τὰς θέρμας δηλ. Γιάλοβας διαμονῆς. — Διαβεβαιούμεν ὅτι οὐδεμία τοιαύτη πανηγυρικὴ πατριαρχικὴ ὑπόσχεσις ἐδόθη. Ἀπλῶς ἡ Α. Θ. Π. ἐμμέσως καὶ φιλαδέλφως ὅλως διεβεβαίωσε τὸν ἀπόντα σεβ. συνόδικόν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ εἰς οὐδὲν θέλει προβῇ ἀφορῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ. Τὰ δὲ περὶ ψήφων καὶ τῶν τοιούτων λεγόμενα οὐδεμίαν ἔχουσιν ὑπόστασιν κανονικὴν οὐδ' ἐδύναντο νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὡς κάλυμμα ἐν ἀναποδράστῳ ἀνάγκῃ.

— Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Ἐπιβάτας ὁ σεβ. μητροπολίτης Στρωμνίτης διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν Ἀρχιγενεῖων Ἐκπαιδευτηρίων, θέλει παραμένῃ δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Τὴν ψή-

φον αὐτοῦ ἀφῆκεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅπως διαθέσῃ αὐτὴν ὡς βούλεται.

Κανονικὴ ἄδεια.—Συνοδικῶς ἐπετράπη τῷ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει παραμένοντι πανιερ. μητροπολίτῃ πρώτῃ Καρπάθου κ. Νεΐλῳ ἡ διὰ λόγους ὑγείας ἔλευσις εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν.—Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων διατρίβει ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, χρησιμοποιοῦν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ κανονικὴν ἄδειαν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κασανδρείας κ. Εἰρηναῖος.

Ἐπισκοπὴ Μετροῶν.—Ἀναγνωσθεῖσάν ἐπὶ Συνόδου τῆς ἐξαρχικῆς ἐκθέσεως τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης κ. Νεοφύτου καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μετροῶν κ. Ἰωακείμ, καταγγελλέντος ὑπὸ τινων ὀρθοδόξων, ἠθωώθη ὁ κατηγορούμενος ἐπίσκοπος ἀπὸ τῶν πρὸ καιροῦ προσάφθεισάν αὐτῷ κατηγοριῶν.

Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ.—Ἀπᾶλθεν εἰς Ἑσπερίαν τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, χάριν ἀναψυχῆς, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων καὶ σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Μιχαὴλ Κλεόδουλος. Τὰ καθήκοντα σχολάρχου μέχρις ἐπιστροφῆς τοῦ πανιερ. Σάρδεων, προτάσει μὲν αὐτοῦ, ἐγκρίσει δὲ τῆς ἐφορίας τῆς σχολῆς, ἀνετέθησαν τῷ ἐκ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς ἐλλογ. κ. Βασ. Μυστακίδῃ, διεξαγαγόντι αὐτὰ καὶ πέρουσιν ἐπιτυχῶς.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας ὑπὸ τῆς διευθυνούσης αὐτὴν ἐπιτροπῆς, εὐμενεῖα τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἀπὸ ἐνδὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ὑπὲρ αὐτῆς ἐργασθεὶς μετ' ἀφοσιώσεως ἐλλογ.κ. Ἰω. Α. Χατζόπουλος.

(Σχολείων τελετὰ εἰς τὸ προεχές)

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ὑπὲρ οἰκοδομῆς ἱεροῦ ναοῦ τῆς ἐν Σαβάνας ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἀναγράφονται ἐν ἐφημερίσιν ἑλληνικαῖς συνδρομαὶ διενεργούμεναι οὐ μόνον μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ταύτης τῆς κοινότητος, ἀλλὰ καὶ ἐτέρων ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἐπὶ παραδείγματι τῶν ἐν Νέῃ Αὐρηλίᾳ, Κολούμβῳ, Ἀλβάνῳ καὶ Θώμσουϊλ, πασῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένων. Εὐρίσκονται λοιπὸν πάντοτε πρόθυμοι οἱ ἐν διαφόροις ἀμερικανικαῖς πόλεσιν ὁμογενεῖς πρὸς ὑποστήριξιν ἱερῶν καὶ πατριωτικῶν ἔργων, ἀναγράφει δὲ συνεχεῖς δωρητῶν καὶ δωρημάτων μαρτυροῦσι τὴν ἀρετὴν ταύτην, τῆς πρὸς τὰ πάτρια ἀγάπης καὶ στοργῆς θερμινουμένης παρ' ἡμέραν καὶ ζῶσαν καίποτε

δεικνύουσης ἐκτὴν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν κοινωφελῶν καὶ τῶν ἱερῶν τοῦ γένους ἡμῶν καθιδρυμάτων.

Οἱ τόσοι ναοὶ παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς ἐν Ἀμερικῇ κοινότησιν, ἢ τε ἐκ θεμελίων ἀνεγερθέντες ἢ τε διασκευασθέντες, ἢ σύστεις καὶ σχολῆς τῆς ἑλλην. ἐν Σικάγῳ κοινότητος, ἢ συντήρησις ἐφημερίδων ἑλληνικῶν ἀποβαίνει τρανὴ τις ἀπόδειξις ὅτι πάντες οἱ τὰς ἀποικίας ταύτας ἀποτελοῦντες ἔχουσιν ἀνάγκην οὐχὶ κέντρου, τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ χαλινού. Πᾶν ὅπερ ἠθέλον οὗτοι διδᾶσθαι καλὸν ἢ μιμησεως ἄξιον δύνανται ν' ἀποδεχθῶσι καὶ νὰ πραγματοποιήσωσι, κινδυνεύοντες ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῶν νὰ ἐγκολληθῶσιν ὡς ἄγιον ἐκείνῳ, ὅπερ ἀπαράδεκτόν ἐστι παρ' ἡμῖν, ἐθνικῶς τε καὶ ἐκκλησιαστικῶς. Διὰ τοῦτο συνεχῶς ἐπεκαλέσθημεν τὴν λελογισμένην, τὴν κατὰ πρόγραμμα καὶ εἰλικρινῇ συνεργασίαν τῶν ἐν ἐκάστη κοινότητι προκρίτων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν εὐγενῶν ὁρμῶν, ὅπως αὐταὶ μὴ ἀγνοοῦσι τὰ σύνορα τοῦ, κατὰ τοὺς πάλαι σοφοῦς, αἰρετοῦ καὶ τοῦ φευκτοῦ, φύγωσι μὲν αὐτὸ, προσλάβωσι δ' ἐκείνο. Ζῶντες ἐν μέσῳ κόσμου λίαν ἐλευθεριάζοντος εἰς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ τὰς δογματικὰς διδασκαλίας, ἀνάγκη νὰ τηρῶσι τὰ πάτρια, ὥσπερ τινα διαθήκην, εἰ οὐχὶ τῶν προπατόρων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, οἵτινες ἡγνόουν τὸ περὶ τὴν θρησκευτικὴν δῆθεν ἐλευθερίαν ἀκόλαστον. Οἱ ἀνεπτυγμένοι λαϊκοὶ καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ κληρικοὶ προϋστάμενοι πρέπει νὰ ὑπεθυμίζωσιν εἰς πάντας ὅτι καθήκον ἔχουσι νὰ ἀκολουθῶσι τῷ παρδείγματι, τῇ παραδόσει, τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου διαπαιδαγωγημένοις αἰσθημασιν εὐσεβῶν πατέρων.

Ὁ κληρὸς ἔχει καθήκον νὰ διδάσῃ ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότητι τί τὸ συμφέρον αὐταῖς ἐν γένει· οὕτε ἐπιτρέπεται κληρικῷ τινι, ὅποιωδήποτε, ἐν διχοστασίᾳ τυχόν παρ' ἑλληνικῇ τινι κοινότητι, ν' ἀποδέχεται τὴν πρόσκλησιν μειονοφηρίας· τινος, δυσηρεστημένης πρὸς τοὺς περισσοτέρους, καὶ νὰ τρέχῃ ἄλλοχου πρὸς εὐλόγιστον καὶ καθιέρωσιν δευτέρου ναοῦ, διασπῶντος ἐναργέστερον τὴν κοινὴν ἀρμονίαν, διατέμνοντος τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις, καθιδρύοντος, οὕτως εἰπεῖν, δευτέραν ὁμοδόξον ὁμογενῆ κοινότητα. Διότι καὶ δύο ναοὶ, καὶ δύο καὶ τρεῖς ἱερεῖς, καὶ δύο σχολαὶ ἐν τῇ αὐτῇ κοινότητι ἐννοοῦνται, ὅταν εὐτυχοῦσιν ἡ μία καὶ αὐτὴ κοινότης ἀδιάσπαστος καὶ διὰ τῆς αὐτῆς κοινοτικῆς ἀρχῆς διοικῇ ταῦτα. Ἀλλὰ δύο ἀρχαὶ ἐφορευτικαὶ καὶ διοικητικαὶ ἐν τῇ αὐτῇ κοινότητι δεικνύουσι διηρημένον αὐτὴν καὶ τείνουσαν εἰς ζημίαν καὶ πρὸς ὀλεθρον τῶν κοινῶν. Ἐπρεπε νὰ μὴ συμβῇ τὸ τοιοῦτο.

Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΔΗΛΟΥ

Ἐν τῇ νήσῳ Σύρῳ μετὰ τὴν βία μετástασιν τῶν συρίων εἰς τὴν φραγκικὴν Ἐκκλησίαν οὐδεὶς ὀρθόδοξος ἠδύνατο νὰ οἰκήσῃ· οἱ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους οἰκοῦντες ἐν τῇ νήσῳ ὀρθόδοξοι μετῴκησαν ἐπελθόντων τῶν Ὀσμανιδῶν ἔτει αῳλζ'. Ἐτεὶ αῳπζ' γινώσκουμεν ἐκ διηγήσεως τοῦ παπικοῦ ἐξάρχου ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαιος ἐπισκόπου φράγκων τινῶν Ἀγγέλου Βενιέρη πρὸς τὴν ἐν Ρώμῃ προπαγάνδαν οἰκοῦντας ἐν τῇ νήσῳ ἔξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὀρθοδόξους, ἐν τέσσαρσι καὶ τεσσαράκοντα οἰκήμασι, δύο ὑπαρχόντων ἐν τῇ νήσῳ ναῶν ὀρθοδόξων μεθ' ἐνὸς ἱερέως, τῶν ὀρθοδόξων τῆς νήσου τελούντων ὑπὸ τῇ ἀρχιεπισκοπῇ ἀνδρίων. Ἐν ὅλῳ δ' ὄκουν ἐν τῇ νήσῳ ἔξ καὶ διακόσιοι καὶ δισχίλιοι²³. Ἐξ ἐτέρας δὲ διηγήσεως τοῦ ἔτους αῳ' τοῦ παπικοῦ ἐξάρχου Ἀντωνίου Ἰουστινιανοῦ, ἐπισκόπου φράγκων συρίων, πρὸς τὴν ἐν Ρώμῃ προπαγάνδαν μανθάνομεν ὅτι ὀρθόδοξοι ἐν τῇ νήσῳ ὄκουν πεντεκαίδεκα, ἐν οἷς εἰς ἱερεῖς, ἐν ὅλῳ δ' ὄκουν ἐν τῇ νήσῳ ἐννέα καὶ πεντήκοντα καὶ ὀκτακόσιοι καὶ δισχίλιοι²⁴. καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ γάλλου πειρατοῦ Φλερῆ Παῦλος Ρικῶτος σημειοῦται ἐν Σύρῳ οἰκοῦντας ἐν ὅλῳ τρισχίλιους²⁵. ἐκ τούτου κακῶς ὑπέλαβε Σωφρόνιος Πετρίδης ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὄκουν ἐν τῷ μαργαρίτῃ τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς καλεῖ τὴν Σύρον, μύριοι καὶ πεντακισχίλιοι²⁶. Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεταί δὴλον ὅτι τὸ ὑπὸ Ἰωσήφ Πιτῶνος Τουρνεφορτίου λεγόμενον ὅτι ὅτε ἐπεσκέψατο τὴν νῆσον Σύρον ἔτει αῳα' πλὴν ἐπὶ τὰ ἡ ὀκτὼ οἰκῶν ὀρθοδόξων ὄκουν ἐν τῇ νήσῳ ἄνω

τῶν ἑξακισχιλίων λατίνων²⁷, εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀκριτομυθιῶν τοῦ φανατικοῦ τούτου γάλλου περιηγητοῦ. Λίαν διαφέρουσα εἶνε ἡ διαφορὰ τῶν ἔτει αῳπζ' οἰκούντων ἐν Σύρῳ ὀρθοδόξων τῆς διηγήσεως Ἀγγέλου Βενιέρη καὶ τῶν ἔτει αῳ' οἰκούντων τῆς διηγήσεως Ἀντωνίου Ἰουστινιανοῦ, ὧν ὁ μὲν λέγει οἰκοῦντας ἐν τῇ νήσῳ ὀρθοδόξους ἔξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ὁ δὲ μόνον πεντεκαίδεκα. Πῶς ἐν δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσιν ἐμειώθησαν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς νήσου ἐπὶ τοσούτον; Τοῦτο ἀποδοτέον εἰς ἃ παρῆχον πράγματα τοῖς ὀρθοδόξοις οἱ φράγκοι τῆς νήσου²⁸.

Βικέντιος Κορονέλλης σημειοῦται τὴν Σύρον καλουμένην **νῆσον τοῦ πάπα** καὶ οἰκουμένην ἡμαρτημένως ὑπὸ πεντακισχιλίων κατοίκων ἔτει αῳγς', ἐν οἷς πεντεκαίδεκα οἱ οἰκοῦντες ὀρθοδόξων²⁹. Ὁ Δελλαρόκας ἔτει αῳγ' σημειοῦται «pour une poignée de Grecs, on y compte près de quatre mille catholique du rit Latin»³⁰.

Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἔτει αῳκα' σημειοῦται μητρόπολιν τὴν Ἀνδρον καὶ Σύρον παραμείνασαν μέχρι τοῦ ἔτους αῳλγ', ὅτε συνέστη ἡ Κυκλάδων ἀρχιεπισκοπὴ³¹. Ἔς ἔδρα ἐγένετο ἡ Σύρος προαγομένη ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους αῳκα' καταπεφνευγῶν ἐν αὐτῇ φυγάδων, ἐν ᾧ μεταξὺ χρόνῳ προεστῆκεσαν τῆς συρίων Ἐκκλησίας ἐπίτροπος τοῦ μητροπολίτου Ἀνδρου Σωφρόνιος ὁ Μυρρῆνης καὶ Δανιὴλ ὁ Χίου ἀπὸ τοῦ ἔτους αῳκν'³².

27. Relation d'un voyage du Levant, (Amsterdam, 1716, in-4), tom. I, p. 122.

28. Περὶ τοῦ γεωγραφικοῦ ὀνόματος Περικιά, Παροιμία, ἐν Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος, (ἐν Ἀθήναις, 1894, εἰς 8ον), τόμῳ δ', σ. 517.

29. Isolario . . . tomo II del'Atlante Veneto, p. 238.

30. Précis historique et économique de cette île (de Syra), ἐν Traité complet sur les abeilles, (Paris, 1790, in-8), tom. I, p. 82.

31. Τριακονταετηρίς ἐκκλησιαστικὴ, ἐν Σωζομένων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων, τόμῳ β', σ. 5, 219.

32. Τριακονταετηρίς ἐκκλησιαστικὴ, ἐν Σωζομένων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων, τόμῳ β', σ. 24. Π. Μ. Κοντογιάννη Διονύσιος Καλλιάρχης, ἐν Ἀθῆναις συγγραμματος περιοδικῷ, (Ἀθήνησιν, 1906, εἰς 8ον),

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 279—282

23. (Relatione della visita di Sira 1678), ms. fol. 6.

24. Relatione della visita di Sira 1700, ms. fol. 31.

25. The present state of the Greek and Armenian Churches, (London, 1678, in-8), p. 365. J. Aymon Monumens de la religion des Grecs, (La Haye, 1708, in-4), p. 467.

26. Le vénérable André Carga évêque Latin de Syra, (Paris, 1900, in-8), p. 5. (Extrait de la Revue de l'Orient Chrétien).

Καὶ ἡ Μύκονος, ὡς προερρήθη, συνίστα τὴν ἐπισκοπὴν Δήλου καὶ ἀνῆκε τῇ ἐπαρχίᾳ Ἑλλάδος³³, ὃ παρεῖδεν Ἀντώνιος Μηλιαράκης³⁴ ὡς καὶ Γουσταῦος Φρειδερίκος Χέρσμπεργ³⁵, ὡς μὴ φερομένης ἐν οἰκείῳ τόπῳ καὶ γραφομένης Μύκων* ὑποληφθείσης τῆς ὀνομαστικῆς Μύκονος ὡς γενικῆς. Μύκων γράφουσι ταύτην Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος³⁶ καὶ Σέργιος Μακράιος³⁷. Ἐπελθόντων τῶν ὁσμανιδῶν μετὰ τὴν φραγκικὴν δουλοσύνην ἔτει αῤῥλζ', ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία προσήρτησε τὴν Μύκονον ἐξαρχικῶς τῇ Παροναξίῳ. μητροπόλει³⁸ παραμείνας οὕτω μέχρι τοῦ ἔτους αῤῥμς', ὅτε μὲν αὐγούστῳ ἐπὶ πατριάρχου Παρθενίου τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως καὶ ἡ Μύκονος συνεστήσατο τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σίφνου³⁹, ἥς μέμνεται Βικέντιος Κορο-

νέλλης⁴⁰ καὶ Ἰσαὰκ Θαυιέρος⁴¹. Μελέτιος ὁ Ἀθηναίων ἱεράρχης λέγει τοὺς μυκονίους ὄντας ὑπὸ τῇ πνευματικῇ ἐπισκέψει τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σίφνου⁴². Παρέμεινε δὲ ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Σίφνου μέχρι τοῦ ἔτους αῤῥζ'. ὅτε ἐπὶ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ Συμύνης μὲν ἰουνίῳ ἦν ὡς μετὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Μήλου καὶ συνεστήσατο τὴν ἐπώνυμον ταύταις μητροπόλιν⁴³, φερομένην ἐν τῇ ἔτει αῤῥβ' ἀναγραφῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίφνομήλου ἐν τῇ τρίτῃ τάξει ἐνδεκάτην⁴⁴. Παρέμεινε δ' ἡ μητρόπολις Σίφνου καὶ Μήλου μέχρι τοῦ ἔτους αῤῥλζ', ὅτε ἡ Μύκονος ἀποσπασθεῖσα ταύτης προσήρτηται τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κυκλάδων ἥς ἔδρα ἐγένετο ἡ Σύρος⁴⁵.

Καὶ ἡ νῆσος Σέριφος συνίστα ὡς προερρήθη, τὴν ἐπισκοπὴν Δήλου καὶ ἀνῆκε τῇ ἐπαρχίᾳ Ἑλλάδος. Ἐπελθόντων τῶν ὁσμανιδῶν μετὰ τὴν φραγκικὴν δουλοσύνην ἔτει αῤῥλζ', ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατεστήσατο ταύτην πατριαρχικὴν ἐξαρχίαν, δοθεῖσαν ἐπὶ πατριάρχου Ματθαίου τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων τὸ δεύτερον πατριαρχοῦντος (αῤῥθ'—αῤῥδ') μετὰ τῶν νήσων Ἀμοργοῦ καὶ Καλύμνου ἐξαρχικῶς τῷ πρωτο-

* Hieroclis Synecdemus' ed. Parthey, 646, 9 ed. Tafel p. 14' ed. Barekhardt 648, 9.

τόμῳ ιη', σ. 164. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου Ὁ χριστιανισμὸς ἐν ταῖς Κυκλάσι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ Σύρου διὰ τῶν αἰώνων, ἐν Τ. Ζευγώλῃ Κυκλαδικῷ Ἡμερολογίῳ, (ἐν Ἑρμούπολει, 1908, εἰς 8ον), ἔτει β', σ. 44. Τοῦ αὐτοῦ Ὁ χριστιανισμὸς ἐν ταῖς Κυκλάσι . . . καὶ ἐπισκοπικὸς κατάλογος τῆς ἐπισκοπῆς Σύρου. (ἐν Σύρῳ 1908, εἰς 8ον), σ. 13—14.

33. Ἱεροκλέους Συνέκδημος 648, 9 ed. Parthey p. 12, ed. Tafel. tom. III, p. 392, ed. Bonn.

34. Κυκλαδικὰ ἤτοι γεωγραφία καὶ ἱστορία τῶν Κυκλάδων νήσων, (ἐν Ἀθήναις, 1894 εἰς 8ον), σ. 352—3.

35. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας· μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Π. Καρολίδου, (ἐν Ἀθήναις, 1902, εἰς 8ον), τόμ. γ', σ. 288.

36. Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Χριστόδουλον, ἐν Ἀκολουθίᾳ ἱερᾶς τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδούλου, (Ἀθήνησιν, 1884, 8ον), ἐκδόσει γ' σ. 198.

37. Ὑπομνήματα ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἐν Κ. Ν. Σάθα Μεσαιωνικῆς βιβλιοθήκης, (ἐν Βενετίᾳ, 1872, εἰς 8ον), τόμ. γ' σ. 275.

38. M. Crusii Turcograeciae libri octo, (Basiliae, 1584, in-fol.), p. 268.

39. Περίληψις πατριαρχικῶν ἐγγράφων (Δοσιθέου τοῦ Ἱεροσολύμων Νομικῆς Συναγωγῆς), ἐν Κ. Ν. Σάθα Μεσαιωνικῆς βιβλιοθήκης, τόμ. γ' σ. 579. Μ. Ι. Γεδεὼν Μνημεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν ταῖς Καλύ-

δναις νήσοις, ἐν «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1883—4, εἰς φύλ.), ἔτει δ', σ. 451. Τοῦ αὐτοῦ Ἡ μητρόπολις Λέρου καὶ Καλύμνου, ἐν «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1883—9, εἰς φύλ.) ἔτει θ', σ. 118—9. Τοῦ αὐτοῦ Ἐγγράφοι Λίθοι καὶ Κεράμια, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893 εἰς 8ον), σ. ρμε'.

40. Isolario . . . tomo II dell'Atlante Veneto p. 236,

41. Lettres édifiantes et curieuses sur le Levant, (Paris, 1845, in 120), p. 98.

42. Γεωγραφία παλαιὰ καὶ νέα, συλλεχθεῖσα ἐκ διαφόρων παλαιῶν τε καὶ νέων καὶ ἐκ διαφόρων ἐπιγραφῶν, (Ἐνετίῃσι, αῤῥκη' εἰς φύλ.), σ. 402. ἐκδ. Α. Γαζῆ, (ἐν Βενετίᾳ 1807, εἰς 8ον), τόμ. Γ', σ. 47.

43. Μ. Ι. Γεδεὼν Πατριαρχικοὶ Πίνακες. Εἰδήσεις ἱστορικῆς βιογραφικῆς περὶ τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1885—1890, εἰς 8ον), σ. 677.

44. Μ. Ι. Γεδεὼν Χρονικά τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ναοῦ, σ. 200.

45. Τριακονταετηρὶς ἐκκλησιαστικῆ, τόμ. Β', Σωζομένων Οἰκονόμου σ. 6, 219.

κανονάρχῳ, ἣν δωρεὰν ἐπεκυρώσατο ἔτει αχβ, μινὶ φεδρουαρίῳ ὁ μετὰ τὸν Ματθαῖον πατριαρχήσας Νεόφυτος ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν⁴⁶. Ἐτει αχμς' καὶ ἡ Σέριφος συνεστήσατο τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σίφνου καὶ ἔτει αψγζ' τὴν μητρόπολιν Μήλου καὶ Σίφνου. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος σπυριεύεται ἔτει αωκδ' τὴν Σέριφον ἀποτελέσασαν μέρος τῆς μητροπόλεως Κέως καὶ Κύθνου⁴⁷ μεθ' ὃ ἐτάχθη τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κυκλάδων.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ*

1807

Αἴνου Ματθαίου, (ιεροδιδασκάλ.) θανόντος Διονυσίου. Φεβρουαρίῳ.

Χριστιανουπόλεως Γερμανοῦ, (ἀπὸ Τιτουλ. Σεβαστείας), θανόντος Γερμανοῦ. Μαρτίῳ.

Βιδύνης Διονυσίου, (ιερομ.) θανόντος Καλλίνικου. Μαρτίῳ.

Ἀργυρουπόλεως Γρηγορίου, (ἀρχιμ. καὶ ιεροδιδασκ.) Τιτουλαρίου, προεστῶτος τῶν Εἰσοδείων Σταυροδρομίου. Ἰουλίου.

Προύσης Ἰωαννικίου, (Μ. Πρωτοσυγγέλλου Μ. Ἐκκλησίας) θανόντος Ἀνθίμου. Αὐγούστῳ.

Κεστεντηλίου Αὐξεντίου, (ιερομ.) ἀποχωρήσαντος Μελετίου. Σεπτεμβρίῳ Ἰνδικτ. ΙΑ'.

1808

Ἐλευθερουπόλεως Παΐσιου, (ιερομ.) θανόντος Μακαρίου, αἰτήσῃ Φιλίππων—Δράμας Ἰωσήφ. Φεβρ.

Βελισσοῦ Ἰγνατίου, (ιερομ.) θανόντος Ἰωακείμ. Μαρτίῳ.

Φιλιππουπόλεως Εὐγενίου, (ιεροδιδασκ.) θανόντος Κυρίλλου. Μαρτίῳ.

46. Περίληψις πατριαρχικῶν ἐγγράφων (Δοσιθέου τοῦ Ἱεροσολύμων Νομικῆς Συνεργῆς), ἐν Κ. Ν. Σάθια Μεσαιωνικῆς βιβλιοθήκης, τόμῳ Γ', σ. 550 Μ. Ι. Γεδεών Μνημεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν ταῖς Καλύδναις νήσοις, ἐν «Ἑκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» ἔτει Δ', σ. 449—450. Τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχικοὶ Πίνακες, σ. 543.

47. Τρικοντάετηρίς ἐκκλησιαστικῇ, ἐν Σωζομένων ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων τόμῳ Β', σ. 24. Α. Ν. Βάλληνηδα Ἱστορία τῆς νήσου Κύθνου, σ. 102.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 279—284.

Ρύμνης Χαραλάμπους, (ἀρχιμ.) Τιτουλαρ. προεστῶτος Βλάχκας. Μαρτίῳ.

Παιονίας Κυρίλλου, (ἀρχιμ.) Τιτουλαρ. προεστῶτος ἀγ. Κυριακῆς Κοντοσκάλου. Μαρτίῳ.

Σεβαστουπόλεως Νεοφύτου, (ιερομ.) Τιτουλαρίου προεστῶτος Ἐκκλ. Χριστοῦ ἐν Γαλατῇ. Ἀπριλίῳ.

Ἐπισκόπου Λοιδορικού Ἰωαννικίου, (πατρ. ἐφημερίου) παραιτηθέντος Διονυσίου, αἰτήσῃ Λαρίσσης Γαβριήλ. Ἀπριλίῳ.

Ἀρχιεπισκόπου Νυσσάδας Σαμουήλ, (πατρ. ἐφημερίου) θανόντος Σεραφεῖμ. Ἀπριλίῳ.

Φιλιππουπόλεως Ἰωάσαφ, (ἀπὸ Ἀγχιάλου) παραιτηθέντος Εὐγενίου. Ἰουνίῳ. Ἐψηφίσθη διὰ πατριαρχικῆς Ἐκδόσεως ἐν Ρουχτζουκίῳ ὑπὸ τῶν Ταρνόβου Μακαρίου, Ἀγχιουπόλεως Γαβριήλ, Τζερβενοῦ Νεοφύτου, Γαβριήλ Διονυσίου.

Ἀγχιάλου Γαβριήλ, (ἀπὸ Ἀγαθουπόλεως) ψηφισθέντος διὰ πατριαρχικῆς ἐκδόσεως ἐν Ρουχτζουκίῳ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω. Ἰουνίῳ.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως τοῦ (ἐν Βεσικασίῳ ἐφησυχάζοντος) Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ Ε'. τὸ β', παραιτηθέντος Γρηγορίου Ε'. Σεπτέμ. Ἰνδικτ. ΙΒ'.

Ἰπόμνημα Τριπόλεως Ἀγαθαγγέλου, (ἀρχιμ.) Τιτουλ. χωρεπισκόπου Σταυροδρομίου. Ὀκτωβρίῳ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΙ ἹΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ, (ἀπὸ Βηθλεέμ) θανόντος Ἀνθίμου Νοεμβρίῳ.

ΣΗΜ. Ὁ πρὸς Κύριον ἐκδημήσας Ἱεροσολύμων Ἀνθίμος, εἶχεν ἐκλεγῆ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1788, ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Προκοπίου Α', ἀντὶ τοῦ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος Προκοπίου, ἐκλεγέντος καὶ τούτου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ Νοέμβριον τοῦ προηγουμένου ἔτους 1787, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Προκοπίου Α'.

Εὐδοξιάδος Γρηγορίου, (ιερομ.) Τιτουλ. προεστῶτος τῆς Ἐξάρχικς Ψιρῶν, αἰτήσῃ τοῦ Ἐξάρχου Μ. Λογοθέτου Ἀλ. Μάνου. Νοεμβρίῳ.

1809

Φιλιππουπόλεως Ἰωαννικίου, (ἀπὸ Ἐλασσῶνος) ἀποχωρήσαντος Ἰωάσαφ. Μαρτίῳ.

Ἐλασσῶνος Πορφυρίου, (πρ. Ἀρτης). Μαρτίῳ.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἹΕΡΕΜΙΟΥ Δ'. (ἀπὸ Μιτυλήνης) παραιτηθέντος Καλλινίκου Ε'. Μαρτίῳ.

Μιτυλήνης Καλλινίκου, (Δευτερεύοντος τῆς Μ. Ἐκκλησίας). Μαρτίῳ.

Πελαγονείας Ἰωσήφ, (ὑπὸ Δεβρῶν) -θανόντος Νεκταρίου. Αὐγούστῳ.

Δεβρῶν Ἀνθίμου, (ἱερομ.) Αὐγούστῳ

Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου-Νεοχωρίου Σεραφείμ, (ὑπὸ Τιτουλ. Παιονίας), παραιτηθέντος Μικαρίου Σεπτεμβρίου. Ἰνδικτιῶνος ΙΓ'.

Ἀμασείας Νεοφύτου, (Μ. Πρωτοσ. Μ. Ἐκκλ.) θανόντος Παΐσιου. Δεκεμβρίῳ.

Ἀρχιεπισκόπου Νυσσάδας Χαριλάμπους, (ὑπὸ Τιτουλ. Ρύμνης) παραιτηθέντος Σαμουήλ. Δεκεμβρίῳ. (ἔπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΗΜΝΟΥ

Τὸ δικαστήριον τοίνυν

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Μαρίας τὸ γένος Μαρτζιάνου,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 568 καὶ ἡμερομ. 24 Μαρτίου 1907 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ ὡς νόμιμον καὶ βέβαιον

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης

Ἐπιβάλλει αὐτῇ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἀνερχόμενα εἰς γρότια ἀργυρᾶ ἑκατὸν εἴκοσιν (ἀρ. 120)

Διατάσσει τὴν διὰ τῆς «Ἐκκληστ. Ἀληθείας» τρις κατὰ συνέχειαν δημοσιεύσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως

Ὅρίζει προθεσμίαν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως πρὸς γρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέτου τῆς ἀνακοπῆς.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Αἰήνου τῇ 28 Μαΐου 1908.

ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Αἰήνου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ὁ γραμματεὺς

Ἀρχ. Ν. Ἀργυρίου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2836, αὐξ. 10 καὶ ἡμερ. 20 Μαρτίου 1908 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀπεφασίζον παμφηρεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 5762 καὶ χρονολ. 11 αὐγούστου 1907 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Χρήστου Χ' Γ. Κυριαζοπούλου κατὰ Ἑλένης Χρ. Κυριαζοπούλου, τὸ γένος Κωνστ. Τζελέπη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὀφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκληστ. Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῇ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διογραφῶν ἀνιόντα εἰς γρ. διακόσια ὀγδοήκοντα ἐν (ἀριθ. 281) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Δωροθέα Ἰω. Λίμπου, θυγάτηρ Νικολάου Καμμένου, χριστιανὴ ὁρθόδοξος, ὑπὸ τῆς Ὀθωμανῆς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμψῃ καὶ ὅραν 11]2 ἡρωπαῖστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Ἰω. Ἀναστασίου Λίμπου, χριστιανοῦ ὁρθόδοξου, ἐπαλλήλου θερμαστροποιοῦ ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Φαναρίου (τσικμάς σοκάκ. ἀρ. 14), ἐπὶ διαζεύξει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύεται τρις κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 2 ἀπριλίου 1908.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

Ὁ Α' γραμματεὺς

3

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. πρ. 2818, αὐξ. 13 καὶ χρονολ. 27 Μαρτίου 1908 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατρ(ι)χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8580 καὶ ἡμερομ. 3 δεκεμβρίου 1907 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βασιλικῆς Χρήστου, τὸ γένος Γεωργίου Γεωργιάδου, κατὰ Χρήστου Βασιλείου (στεφθέντος ὑπὸ τὸ ὄνομα Χρήστου Σωτηρίου) ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὀφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διογραφῶν ἀνιόντα εἰς γρόσια τετρακόσια ἐξ (ἀρ. 406) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

Ὁ Α' γραμματεὺς

3

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. 426944